

Ангели в намистах

КУПИТИ

Чому варто обрати книгу "Ангели в намистах"?

Книгу Олени Лотоцької варто прочитати, оскільки вона пропонує читачеві можливість поглибитися в життя звичайних, але яскравих персонажів, розкриваючи їхні внутрішні світи, конфлікти та почуття.

Авторка вміло відтворює реалістичні образи та ситуації, які дозволяють читачам відчувати співпереживання і глибше розуміння людських доль. Крім того, ця збірка оповідань допомагає роздумати над важливими аспектами життя і відкриває нові горизонти в літературному світі.

Жанр - художня література. Кому буде цікава книга "Ангели в намистах"?

Книга "Ангели в намистах" може бути цікавою для широкого кола читачів, особливо тих, хто цікавиться літературою, що досліджує глибокі емоції та внутрішні конфлікти персонажів.

Вона підходить для тих, хто цінує реалістичні оповіді про життя, міжособистісні стосунки та психологічний портрет героїв.

Ви можете купити цю книгу просто зараз. Для цього додайте її в корзину в нашому магазині, заповніть потрібні поля з контактами, і ми якнайшвидше відправимо ваше замовлення. Доставка по Україні – 1-3 робочі дні. Ціна доставки за тарифами пошти.

Двадцять четверте

На кухні задзвонив мобільний. Крізь сон почула:

— Зрозумів, виїжджаємо.

Відчинилися двері до спальні.

— Вставай.

— Війна?

— Війна.

Я встала, вмилася. Одягнулася. Подумала, що треба взяти змінну білизну. Десь хвилину вибирала труси, бо до рук попадали мереживні, а мереживо й шанці якось не в'язалися. Поглядом зачепилася за вишиту сорочку. Зняла. Святкуватиму перемогу, чи похоронять, як буде можливість, у ній. Поки складала — пригадала, що у тривожній сумці на службі лежить давно протермінований сухпай — так і не замінила. От курва... Ну, нічого, як каже тато, від голоду ще ніхто не всрався. Думка, що можна якісь продукти взяти вдома, до голови не постукалася. За мить уже виходила з квартири. Ключі холодили долоню, по-діловому прицмокували язички в замках.

А я вже так зачиняла двері. У дві тисячі чотирнадцятому в Криму. Плакала. Гірко. Хоч тоді й не стріляли — страх був. І розпач. На кілька секунд завмерла, прислухалася до себе: страху нема, розпачу — теж, плакати не хочеться. Так, можливо, і цих дверей я вже ніколи не відчиню. Ну що ж, значить, не відчиню..

Місто лише починало прокидатися. Ми їхали порожніми вулицями. Втомлено блимали вивіски. Світлофори стрічали все більше червоним. Чоловік сердився. Я ж очима вихоплювала вікна, що вже світилися. Цікаво, чим зараз займаються люди, які щойно дізналися про бомбардування Києва? Ну так, війна у нас взагалі-то вже вісім років, але для більшості вона видавалася далекою, ніби й не справжньою. Особливо для тих, хто не має у родині військових. Хто не знає, що таке ротація на Схід. І як це — чекати щодня дзвінків зі словами «все добре, живий-жива». А тепер і сюди, на Захід, може прилетіти. І москаль на танку приїхати може. Вони це розуміють?.. Вони виїдуть з міста чи боронитимуть його?..

Фари висвітили ворота військової частини. Вийшли вартові у повній бойовій:

— Слава Україні!

— Героям слава!

Показуємо документи.

— То що, таки попер той чорт лисий? — ховаю посвідчення і зазираю у сірі очі хлопчиська, даючи зрозуміти: ми тепер усі у великій справі — від строковика до генерала. Вартовий раптово усміхнувся.

— Путін — хуйло!

У ранкове небо 24 лютого розлого полетіло:

— Лала-лала-лала-лала-лаааа...

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ